

til Modregning overfor Fordringshaveren, og det synes derfor rimeligst ikke at give ham Modregningsret overfor Erhververen.

De her foreslaaede Regler stemmer med det ovenfor anførte og er i det hele overensstemmende med, hvad der i Almindelighed antages at gælde nu.

Til §§ 29—30.

I Almindelighed bliver en Skyldner kun frigjort ved at betale til Fordringshaveren. Betaler han til en anden, maa han, selv om han var i god Tro, betale paany til Fordringshaveren. Naar en Fordring overdrages, maa der dog gøres Undtagelse fra denne Regel, da Skyldneren ellers vilde blive alt for vanskelig stillet. Det antages saaledes, at Skyldneren — under Forudsætning af, at han er i god Tro — bliver frigjort ved at betale til en tidligere Fordringshaver, selv om denne har overdraget Fordringen til en anden — jfr. dog om visse særlige Tilfælde nedenfor — eller ved at betale til en Person, der skriftlig har faaet Fordringen overdraget, selv om Overdragelsen er ugyldig, medmindre Ugyldigheden skyldes Falsk, voldelig Tvang eller andre ufortabelige Indsigelser.

Det førstnævnte af disse Tilfælde omhandles i § 29, det sidstnævnte i § 30. Kravet om god Tro er i § 29 affattet i Overensstemmelse med §§ 14 og 19, medens det i § 30 er formuleret som i §§ 9, 15 og 20.

De foreslaaede Regler stemmer formentlig i det hele med nugældende Ret.

Med Hensyn til § 29 bemærkes iøvrigt følgende:

En Bestemmelse i et Skylddokument om, at Ydelsen (kun) erlægges mod Tilbagegivelse af Dokumentet, og lignende Klausuler har i Almindelighed ingen Betydning i den her omhandlede Henseende. Der kan imidlertid forekomme Tilfælde, hvor det efter Klausulens Indhold og den sædvanemæssige Opfattelse af Papirets Beskaffenhed maa antages, at Ydelsen kun vil blive erlagt mod Tilbagelevering af Dokumentet eller Afskrivning paa dette, saaledes at enhver, der faar med Papiret at gøre, maa kunne

regne sikkert hermed. Hvis Skyldneren ifølge et saadant Dokument alligevel, efter at Overdragelse er sket, erlægger Ydelsen til Overdrageren, bør han ikke blive frigjort, selv om han er i god Tro.

Af Hensyn til saadanne Tilfælde har man derfor foreslaaet, at Paragraffens Bestemmelser kun skal gælde, „naar andet ikke følger af Gældsbevets særlige Beskaffenhed“. Det er nu vel tvivlsomt, om der maatte forekomme nogen særlig Slags simple Gældsbreve, som denne Undtagelse regelmæssig vil omfatte. Men den kan i hvert Fald blive anvendelig paa Gældsbreve med særlige Klausuler og — analogisk — paa Dokumenter udenfor Gældsbrevenes Omraade, f. Eks. visse Oplagsbeviser.

Denne Undtagelsesbestemmelse saavel som de i § 31, 4de Stykke foreslaaede Bestemmelser om Gældsbreve af den omhandlede „særlige Beskaffenhed“ findes kun i det danske Udkast. For saa vidt angaar visse — nærmere angivne — simple Gældsbreve, indeholder § 32 i det finske og svenske Udkast dog lignende Regler.

I § 29 er der ikke — som i § 22 — opstillet særlige Regler om Betaling fra andre end Hovedskyldneren. Ved simple Gældsbreve synes saadanne Regler ikke paa-krævet.

En til § 29 svarende Regel om det Tilfælde, at der er gjort Udlæg eller Arrest i en Fordring, er givet i Retsplejelovens §§ 531 og 616, jfr. den ændrede Affattelse, der foreslaas i Udkastets § 59. Hvis Kreditor gaar fallit og Konkursen er bekendtgjort, vil Konkurslovens § 2 udelukke, at Skyldneren frigøres ved at betale et simpelt Gælds brev til Fallenten.

Til § 31.

Med Hensyn til Overdragelsens Gyldighed mod Overdragerens Kreditorer har Kommissionen som anført i Bemærkningerne til § 22 for Omsætningsgældsbreves Vedkommende ikke ment at kunne stille Forslag om at gennemføre samme Regel om Transport i Almindelighed og om Pantsætning. De Betæneligheder, der har medført en Ind-